

was". De kennismaking doet ons integendeel betreuren, dat hij zich uitsluitend aan op Italiaansche leest geschoeide bijbelsche of geschiedkundige onderwerpen wijdde. Had hij zich in eene meer zelfstandige richting bewogen, er zich meer op toegelegd zijne onderwerpen, zooals in dit geval, ook uit het dagelijksche leven te kiezen, zijn onmiskenbaar talent zou hem zonder twijfel eene meer baanbrekende positie hebben doen innemen, eenen grooten invloed hebben doen uitoefenen op de kunstrichting in de Nederlanden. Het nageslacht zou hem dan wellicht niet minder bewonderd hebben dan zijne tijdgenooten.

Het stuk geeft ons nog antwoord op eene vraag, die voor een kwart eeuw geleden eenige pennen in beweging bracht.

J. Ter Gouw schreef toen een paar brochures over den oorsprong van de Nederlandsche vlag en toonde aan, dat deze dagteekent van het begin van den vrijheidsoorlog tegen Spanje. Zij is de Prinsenvlag en ontleent haren oorsprong aan Prins Willem van Oranje.

Bij de vraag of de kleuren oorspronkelijk rood, wit en blauw, dan wel oranje, wit en blauw waren, komt hij tot de slotsom, dat zij beiden gebruikt werden om het *orange, blanche, bleu*, des Prinsen kleuren, voortestellen.

Ter Gouw kende geene andere voorstelling van eene door een tijdgenoot geschilderde Prinsenvlag dan die op Vroom's afbeelding van *de komst van Leicester te Vlissingen in 1585*, op het stedelijk museum te Haarlem.

Wij hebben hier dus een stuk, dat eene halve eeuw ouder is dan Vroom's schilderij. De kleur van het jak, dat de vrouw draagt, is *donker- of roodachtig oranje*. Op Vroom's schilderij is het oranje meer geel getint.

De schotel met de ingewanden op de juiste grootte.